

Arrest

nr. 232 384 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2020 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2020 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Midow op 31.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten: naam: A. voornaam: A. geboortedatum: 24.05.1989 geboorteplaats: Q. nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/08/2019 + 27/09/2019 dat hem betekend op 30/08/2019 en 16/10/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene werd door de stad Ingelmunster geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende op 30/10/2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 04/10/2017. Betrokkene nam kennis (via aangetekend schrijven) van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 11/10/2017). Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/06/2019. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/08/2019 + 27/09/2019 dat hem betekend op 30/08/2019 en 16/10/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene werd door de stad Ingelmunster geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende op 30/10/2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 04/10/2017. Betrokkene nam kennis (via aangetekend schrijven) van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 11/10/2017). Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/06/2019. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM).

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat hij hier vermoord zal worden door de taliban of door de maffia.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 30.10.2015. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ook de RVV besloot op 06.06.2019 dat betrokkene geen vluchtelingenstatuut of subsidiaire beschermingsstatus toegekend zal krijgen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/08/2019 + 27/09/2019 dat hem betekend op 30/08/2019 en 16/10/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene werd door de stad Ingelmunster geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende op 30/10/2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 04/10/2017. Betrokkene nam kennis (via aangetekend schrijven) van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 11/10/2017). Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/06/2019. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringende karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In vier middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. het verzoek tot internationale bescherming. Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Bovendien heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd onontvankelijk verklaard, doch zijn beroepsprocedure is nog steeds lopende. Dit wordt niet vermeld in de bestreden beslissing, wat doet aannemen dat het dossier van verzoeker onzorgvuldig werd onderzocht.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men kan zich niet beroepen op een onderzoek dat gevoerd werd bij het nemen van de negatieve beslissing omtrent zijn verzoek tot internationale bescherming. Dat men zich hier niet zomaar op kan beroepen, zonder een recent, grondig en individueel onderzoek.

Bovendien heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend in België, waarvan de beroepsprocedure op dit moment nog hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarover niets wordt gemotiveerd in de beslissing, waardoor men kan aannemen dat het dossier van verzoeker niet grondig en naar behoren werd onderzocht.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2. Schending van art. 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Verzoeker heeft op 08.11.2019 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zijn aanvraag automatisch zonder voorwerp verklaard worden, mocht verzoeker niet in België verblijven op het moment dat arrest gevelde zal worden.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gerepatriëerd werd.

Art 6 EVRM stelt:

‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dit is in casu niet gebeurd.

Hij heeft beroep aangetekend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. Hij wenst dit resultaat dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.

3. Schending van art. 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Terugkeer zou een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken. Dit omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Verzoeker is immers al jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

In de aanvraag tot regularisatie werd duidelijk aangegeven dat de situatie in het land van herkomst absoluut precair is en dat de veiligheid van verzoeker niet kan worden gegarandeerd. Hierbij werden er ook verschillende krantenartikels toegevoegd teneinde de actuele situatie in het land van herkomst te duiden.

Verwerende partij stelt dat er geen persoonlijke vrees is waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden. Doch heeft verzoeker zeer gedetailleerd verwezen naar de precaire veiligheidssituatie in de regio van herkomst, zijnde Kabul. Verwerende partij heeft zonder meer voor haar motivering verwezen naar de beslissingen die reeds zijn tussengekomen door het CGVS en de RVV. Het spreekt voor zich dat een loutere verwijzing naar een andere beslissing (die andere grondslagen heeft!) niet volstaat om tegemoet te komen aan de motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij. Tevens verwijst verwerende partij naar een beslissing, genomen op 04.10.2017. Intussen zijn we meer dan 2 jaar later. Verwerende partij diende de actuele situatie te onderzoeken en niet louter verwijzen naar een eerder genomen beslissing.

In de ‘Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of M.J. v. The Netherlands before the European Court of Human Rights’ wordt het volgende aangehaald m.b.t. Kaboel:

“With regard more specifically to the city of Kabul, UNHCR highlights the negative trends in relation to the security situation for civilians in Kabul. This led to 993 civilian casualties during the first six months of 2018, most of which were caused by suicide, complex and indiscriminate attacks.

4.7. UNHCR also notes that ‘civilians who partake in day-to-day economic and social activities in Kabul are exposed to a risk of falling victim to the generalized violence that affects the city. Such activities include travelling to and from a place of work, travelling to hospitals and clinics, or travelling to school; livelihood activities that take place in the city’s streets, such as street vending; as well as going to markets, mosques and other places where people gather.’

4.8. In addition, UNHCR notes that grave concerns have been expressed by humanitarian and development actors about the limits of Kabul’s absorption capacity and that the population growth in the city is outpacing its capacity to provide necessary infrastructure, services and jobs to citizens.

4.9. In UNHCR’s views, since the issuance of the 2018 Guidelines, the security situation for civilians, including returnees, in Kabul has further deteriorated. The more recent country of origin information annexed to this submission provides further details about the worsening of the situation based on a variety of reliable and objective sources and concludes that Kabul is still not a relevant IFA.

4.10. Security incidents and civilian casualties in Kabul have reached an unprecedented number, specifically 1,491, from 1 January to 30 September 2019.⁴⁸ This is notably due to the continuous presence of Taliban at the local and national levels, in particular in Kabul, as well as the absence of a visible presence of the central authorities in the Afghan capital.⁴⁹ The presence and activity of so-called Islamic State in Kabul is also an aggravating factor.⁵⁰ In addition to conflict-related violence, other security threats include criminal networks involved in killings and kidnappings.

4.11. Given the deterioration of the socio-economic situation in Kabul, the absorption capacity in terms of infrastructures and housing is even more limited than in 2018. “

Verwerende partij heeft geen enkel actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst, noch heeft zij de elementen die werden opgeworpen door verzoeker onderzocht en mee in de beoordeling opgenomen. Dat het duidelijk is dat verwerende partij niet voldaan heeft aan de motiveringsverplichting die op haar rust en dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending van deze verplichting inhoudt.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Het niet voeren van een adequaat onderzoek naar de situatie is flagrant onzorgvuldig en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat verzoeker onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen en niet louter te verwijzen naar een beslissing die reeds meer dan 2 jaar eerder genomen werd, m.n. op 04.10.2017. Men weigert dit te doen.

4. Schending van art. 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Elementen van integratie – eerbiediging van privéleven

Dat er wel degelijk sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“ 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu bestaat er een privé – en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé – als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM. Hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft ook een pleegmoeder in België die hem gedurende de volledige procedures steeds heeft begeleid.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 4 jaar in België!

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Men heeft geweigerd onderzoek te doen naar zijn privéleven en heeft zonder meer een negatieve beslissing genomen in zijn dossier.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht."

2.4. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om de verzoekende partij, die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, terug te leiden naar de grens met Afghanistan. De verwerende partij wijst er daarbij op dat de verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel om legaal in België te verblijven. Verder stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregelen zodat het niet waarschijnlijk is dat een nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek haar zal aanzetten vrijwillig te vertrekken. De verwerende partij wijst ook voorts op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name dat zij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, noch heeft zij medische problemen. Zij stelt vast dat het verzoek tot internationale bescherming verworpen werd en dat uit deze vaststelling redelijkerwijze kan worden afgeleid dat verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij benadrukt dat het dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat, sinds de vaststellingen van het CGVS en de Raad, de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat verzoekende partij bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Aangaande de verklaringen van verzoekende partij dat zij niet terug kan keren naar Afghanistan omdat zij daar vermoord zal worden door de taliban of de maffia, wijst de verwerende partij erop dat deze elementen reeds beoordeeld werden naar aanleiding van haar asielaanvraag die verworpen werd.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met alle elementen en het geheel van de elementen in haar dossier. Zij stelt dat het onzorgvuldig is dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek voert naar de schending van artikel 3 van het EVRM en zich beperkt tot een verwijzing naar de situatie inzake het verzoek tot internationale bescherming. Verder wijst zij erop dat zij ook een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend waarvan de beroepsprocedure nog lopende is. Hiervan wordt geen melding gemaakt in de bestreden beslissing.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de regularisatieaanvraag en het feit dat zij tegen de afwijzingsbeslissing beroep heeft aangetekend, de regularisatieaanvraag van verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk afgehandeld was door de verwerende partij. Immers heeft de verwerende partij op 27 september 2019 beslist tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Het louter feit dat er nog een beroep hangende was bij de Raad, doet hier geen afbreuk aan en wijst evenmin op een inbreuk op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden. Een en ander klemmt des te meer nu het louter instellen van een schorsings- en annulatieberoep tegen een afwijzingsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, *vzw Aéroclub De Hesbaye*). Dit voorrecht - het zogenaamde "*privilège du préalable*" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. De Raad is ook geen bepaling en al evenmin rechtspraak bekend die bepaalt dat het beroep dat wordt ingediend tegen een weigeringsbeslissing over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet schorsende werking heeft. Het indienen van een beroep tegen een dergelijke beslissing staat geenszins in de weg aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg heeft de verwerende partij in alle redelijkheid kunnen overgaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Daarenboven merkt de Raad op dat het beroep tegen de beslissing van 27 september 2019 op 6 februari 2020 werd verworpen bij arrest nr. 232 273 van de Raad.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest *Maaouia t. Frankrijk* van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest *Mamatkulov en Askarov t. Turkije* van 4 februari 2005 of de zaak *Hussain t. Roemenië* van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*; EHRM 14 februari 2008, *Hussain/Roemenië*, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Daarenboven, zoals reeds hoger gesteld, wijst de Raad erop dat het beroep inzake de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behandeld werd ter terechtzitting van de Raad op 15 januari 2020 en dat dit geleid heeft tot het verwerpingsarrest nr. 232 273 van 6 februari 2020. Het betoog dat de verzoekende partij wegens haar repatriëring haar belang zou verliezen bij voormelde zaak, is dan ook geenszins dienstig.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris*

van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij toont ook niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zo blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 oktober 2017 oordeelde dat de verzoekende partij niet in aanmerking kwam noch voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd dit door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 222 341 van 6 juni 2019. Zo stelt de Raad ondermeer vast:

“Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing overwogen dat “(a)sielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan (...) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet (krijgen) toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.”

In verzoekers geval wordt door de commissaris-generaal op grond van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet geoordeeld “dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reële risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.”

Op grond van de informatie die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 4 februari 2019 werd overgemaakt, wordt geoordeeld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is en dat de regering, het Afghaanse leger en de politie de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 a 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De mate van willekeurig geweld in Kabul stad is niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die aanleiding zouden geven tot een verhoogd risico op ernstige schade in zijn hoofd.

2.5.21. Verzoeker is een valide, alleenstaande man. Hij verklaarde dat hij na het afstuderen aan het lyceum in Ghazni in 2009 heeft deelgenomen aan een toelatingsexamen voor de militaire academie in Kabul (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 12 september 2017, p. 7) waar hij gedurende vier jaar verbleef en studeerde. Verzoeker is vertrouwd met de stad Kabul en bezocht er onder andere Shahr-e-Naw en Koht-e-Sanghi (Ibid., p. 10). Ook zijn broer bleef af en toe in Kabul te zijn geweest (Ibid., p. 6). Verzoeker beheerst zowel Dari als Pashtou, en zelfs Engels (Ibid., p. 7). In zijn aanvullende nota wijst de commissaris-generaal erop dat het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en

waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er kan worden besloten dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt om aan de precare veiligheidssituatie in Ghazni te ontsnappen. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal op dit punt aan het wankelen te brengen.”

Waar verzoekende partij stelt dat de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 4 oktober 2017, gaat zij er in het geheel aan voorbij dat de Raad op 6 juni 2019 zijn arrest heeft gewezen in het beroep, ingesteld tegen voormelde beoordeling, waarbij de Raad recente informatie onder de loep heeft genomen aangaande de veiligheidssituatie in Kaboel alwaar verzoekende partij een vestigingsalternatief heeft. Zo heeft de Raad erop gewezen dat de verwerende partij ondermeer als recente informatie *“het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018”* heeft gevoegd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de voorliggende vordering verwijst naar *“Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of M.J. v. the Netherlands (application no. 49259/18) before the European Court of Human Rights”* en meent dat dit recente informatie is waardoor een andere beoordeling zich opdringt, maar zij gaat eraan voorbij dat in deze *“Submission”* het UNHCR zelf opnieuw verwijst naar haar *“2018 Eligibility Guidelines on Afghanistan”* en het belang daarvan (p. 6 stuk 2 gevoegd aan het verzoekschrift). Uit de voetnoten blijkt dat de beschreven situatie aangaande Kaboel ondermeer uit deze *Guidelines* komt (zie voetnoten 44, 45, 46 en 47). Hoewel verder ook nog andere bronnen worden aangehaald van recentere datum blijkt niet dat het UNHCR haar standpunt heeft gewijzigd en thans in het algemeen stelt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet voorhanden is. Immers verwijst het UNHCR, na een overzicht van de huidige situatie, opnieuw naar de *Guidelines* van 2018 (voetnoot 70) en uit haar conclusie blijkt duidelijk dat bij de beoordeling belangrijk gewicht moet gegeven worden aan de persoonlijke omstandigheden. Er blijkt aldus niet dat het UNHCR haar standpunt gewijzigd heeft derwijze dat een nieuwe beoordeling zich opdrong. Zoals blijkt uit de overwegingen van de Raad in zijn arrest van 6 juni 2019 werd, zoals vereist door de UNHCR *Guidelines*, gepast gewicht gegeven aan de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, en werd vastgesteld dat verzoekende partij een valide, alleenstaande man is die gedurende vier jaar in Kaboel verbleef en er studeerde. Zij is vertrouwd met Kaboel en zij beheerst zowel Dari als Pashtou en zelfs Engels. De Raad bevestigt in zijn arrest dat het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel vestigt.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de afgewezen regularisatieaanvraag en de daaraan toegevoegde krantenartikelen, wijst de Raad erop dat het beroep hiertegen verworpen werd bij arrest nr. 232 273 van 6 februari 2020, waarin ondermeer geoordeeld werd:

“De bestreden beslissing verwijst naar de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul die werd gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad naar aanleiding van verzoekers beschermingsverzoek. Waar verzoeker opmerkt dat de beoordeling door de commissaris-generaal dateert uit 2017, verliest hij uit het oog dat hij hiertegen beroep aantekende bij de Raad, die zich opnieuw uitsprak over de veiligheidssituatie in Kabul in zijn arrest nr. 222 341 van 6 juni 2019. Verzoeker kon hierbij nieuwe informatiebronnen aanbrengen. Het enkele feit dat verzoeker recentere krantenartikelen heeft neergelegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, brengt niet automatisch met zich mee dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul door de asielinstanties op grond van de in die beslissingen vermelde landeninformatie niet meer actueel zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet langer kon steunen op de beoordeling van de veiligheidssituatie door de asielinstanties en dat de verwerende partij zou zijn voorbijgegaan aan de inhoud en draagwijdte van de voorgelegde krantenartikelen.”

Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat nieuwe informatie over de situatie in Kaboel een nieuwe beoordeling opdrong van de situatie aldaar en de vraag of verzoekende partij bij een terugkeer moet vrezen voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. *In casu* is het geenszins onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij te verwijzen naar de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij om te besluiten dat er geen risico is op schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer. Hetzelfde geldt voor wat betreft de

herhaalde vrees van verzoekende partij voor de taliban, hetgeen uitvoerig werd beoordeeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming.

2.10. Verzoekende partij beroept zich tenslotte nog op de schending van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat er *in casu* sprake is van een gezins- en privéleven. Zij betoogt dat zij een respectabel privéleven heeft opgebouwd in België waarmee rekening moet gehouden worden. Zij heeft tevens een pleegmoeder in België die haar steeds heeft begeleid gedurende de volledige procedures.

2.11. De Raad wijst er vooreerst op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS, 20 januari 2020, nr. 13.629 (c)).

2.12. Waar verzoekende partij vooreerst betoogt dat zij een gezinsleven zou hebben in België, wijst de Raad erop dat zij hiervan geen enkel concreet stavingsstuk voorlegt. Meer nog, uit het administratief dossier blijkt, meer bepaald uit de ingevulde vragenlijst van 31 januari 2020, dat de verzoekende partij verklaarde geen partner, duurzame relatie of kinderen te hebben in België. Zij herhaalde dit ook op 3 februari 2020 in het gesloten centrum.

Voor zover verzoekende partij thans zou voorhouden een gezinsleven te hebben met haar “pleegmoeder” in België, wijst de Raad erop dat verzoekende partij – die een volwassen persoon is – geenszins aantoonde dat zij enig beschermenswaardig gezinsleven zou hebben met deze bovendien niet nader bepaalde “pleegmoeder”.

Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht geenszins aannemelijk een gezinsleven, laat staan een beschermenswaardig gezinsleven, in België te hebben waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op dat vlak niet aangetoond.

Met betrekking tot het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat de verwerende partij reeds in de beoordeling van de regularisatieaanvraag daaromtrent standpunt heeft ingenomen. Zo stelde de verwerende partij vast:

“Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Betrokkene wijst erop dat hij dit privéleven heeft opgebouwd in legaal verblijf. Zijn belangen zouden zich dan ook volledig in België situeren. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, met name zijn ouders, één broer en vier zussen. Verder blijkt uit het dossier dat hij in zijn land van herkomst zijn middelbaar onderwijs afwerkte en daarna een bachelordiploma behaalde na vier jaar studie. Uit zijn asielrelaas blijkt ook dat hij zowel Dari als Pashtou beheerst, naast een zekere kennis van het Engels en dat hij meerdere jaren in dienst was bij het leger (beslissing CGVS d.d. 04.10.2017). Dit houdt in dat hij ook in zijn land van herkomst sterke economische en sociale banden heeft opgebouwd. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een

schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij voor het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk de argumentatie van verzoekende partij inzake haar privéleven in overweging genomen en daaromtrent standpunt ingenomen. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met het door haar aangevoerde privéleven voor het treffen van de bestreden beslissing.

In zijn arrest van 6 februari 2020 met nr. 232 273, waarbij het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de regularisatieaanvraag werd verworpen, heeft de Raad voorts als volgt gesteld:

"Waar verzoeker aanvoert dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, werd er hoger reeds op gewezen dat de verwerende partij van oordeel is dat de duur van de asielprocedure, in totaal drie jaar en acht maanden, niet van die aard is dat deze als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijf in België tijdelijk was toegestaan voor de duur van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, maar dat hij in het geval van een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen zal het privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Er kan ook nog op worden gewezen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd ingediend in een periode waarin een zeer groot aantal dergelijke verzoeken werd ingediend, zodat de duur van de procedure, inclusief verzoekers beroep bij de Raad, niet van die aard was dat ze als kennelijk onredelijk lang moet worden beschouwd."

De Raad benadrukt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). De Raad wijst erop dat de rechtspraak van het EHRM, wat betreft een privéleven, opgebouwd tijdens een precair verblijf, zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In onderhavige zaak is aan verzoekende partij nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend. Het privéleven van verzoekende partij heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Op 30 oktober 2015 diende verzoekende partij immers een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Op 4 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde een beroep in bij de Raad, die de vordering bij arrest nr. 222 341 van 6 juni 2019 heeft verworpen. Op 29 augustus 2019 werd verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoekende partij diende op 26 augustus 2019 een regularisatieaanvraag in, die op 27 september 2019 onontvankelijk werd verklaard en aldus niet resulteerde in een machtiging tot verblijf. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekende partij er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, en waarbij de verzoekende partij verwijst naar haar vriendenkring en op niet nader geduide en vage wijze naar haar "pleegmoeder", is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Verzoekende partij maakt ook op dit vlak geen schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste gezicht aannemelijk.

2.13. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.14. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER